

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

De Præstantia Gratiae Dei & Felicitate Hominis eâ donati Considerationes XXXVII.

Lamparter, Heinrich

Monachii, 1657

XII. Gratiam rapere Deum in sui amorem.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46645](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46645)

crinis vnus eum conuulnerauit, non mirum, si totus, intuitu formæ totius, abiuit in vulnera; si necdum plaga peccatoris eius in cælo conuuit. Sed eam tu mihi pulcritudinem æstima, si tanta est vnus capilli gratia: ac simul etiam id reputa, quanta cura adhibenda sit tibi, ne quas distortas cogitationes, ne qua incompta desideria admittas. Nam fauciatur & his cor Domini, qui tam curiosè contemplatur minima quæque; vt tota pulcra sis, amica eius, & macula non sit in te.

CONSIDERATIO XII.

Gratiam rapere Deum in sui amorem.

I. **P**ulchra es, amica mea, suavis & decora, sicut Ierusalem: terribilis, vt castrorum acies ordinata, Cant. 6. Tanta vis est pulcritudinis Gratiæ, vt Omnipotentem, cuius potestati nemo valet resistere, velut exercitus bene ordinatus, in sui deditionem

compellat. Vnde etiam addit; *Auerte oculos tuos à me: quia ipsi me auolare fecerunt.* id est, vincunt me, prævalent, mihi mentem eripiunt; obtutum tuum ferre non possum. Quia per illum animus mihi mollescit, efferuescit, liquefcit: & impetu amoris, foras in rem dilectam tendentis, euolant spiritus teneriores, & animus simul linquit amantem, ita fit ecstasis; quam patitur etiam Deus, teste S. Dionysio *diuin. nom. c. 4.* Facit hanc diuinus amor, non sine amantes esse sui ipsorum, sed eius, quod amant. *Audendum autem, inquit, & hoc pro veritate dicere, quod & ipse, qui est omnium causa pulcritudine sua & bonitate, omnium amore, per abundantiam amaritiae bonitatis, extra se ipsum fit; ad omnia existentia providentijs, bonitate, dilectione & amore quodammodo transitur; & ab eo quod est super omnia, & ab omnibus segregatum, ad id, quod est in omnibus, deponitur, secundam ecstaticam (extasim passam) virtutem, à seipso inegressibilem.* Si omnium rerum, quæ sunt, amore extra se

fit, trahitur, & ab Eminentia sua modo quodam deponitur Potentia, & Maie-
 stas illa; quo modo extra se fit, attrahi-
 tur, descendit ac demittitur amore
 Gratia iam fulgentis in anima, cuius
 absentis, ac promerendi studio sic ex-
 tra se fieri, trahi de cælo, & exinaniri
 sustinuit? O insuperabilis virtus Cha-
 ritas, ait Richardus de S. Victore, quæ
 ipsum quoque insuperabilem superâ-
 sti; & cui omnia subiecta sunt, omni-
 bus quodammodo subiecisti; dum vi-
 ctus amore, Deus humiliavit semet-
 ipsum, formam serui accipiens: & in ea
 quidem seruitia omnia, plagas, stigma-
 ta, & furcas perpessus.

II. *Fortis, ut mors, dilectio: dura, sicut
 infernus, emulatio: lampades eius lampades
 ignis, atque flammæ. Aquæ multæ
 non potuerunt extinguere charitatem; nec
 flumina obruent illam. Cant. 8. Ecce quàm
 violentus sit amor, quo Deus fertur in
 Gratiam. Insuperabilis, inseparabilis,
 insociabilis, & insatiabilis est, ut docet
 Richardus l. de vulner. char. Insupera-
 bilis,*

CONSIDERATIO XII. 81

bilis, quia fortis, vt mors. Et vt olim
 Immortalem adegit ad mortem, ita pa-
 ratus est, si oporteret, sapius eandem
 pro iustis oppetere: vti non semel te-
 status est. Adeò nulla difficultas eum
 superat, nullum tædium nauorum no-
 strorum, & inficetiarum: saepe nec gra-
 uium peccatorum, dum ea in maius no-
 strum bonum conuertit. Iuuenis qui-
 dam apud Ælianum, vt virginem sibi
 charam liberaret à dracone, cui ex vo-
 to patriæ obijcienda erat, seipsum in
 eius fauces iniecit, loricâ vndiq; cuspi-
 dibus armatâ vestitus, & sic morte suâ
 feram peremit. Heu qualis draco nobis
 inhiabat! Filius Dei, obarmatus amo-
 re, in eius se fauces immisit iam olim;
 & ô quoties adhuc in Sacramento sub-
 intrat fauces morte ipsâ diriores, non
 vt deglutientem perimat, sed vt ipsum
 restituat vitæ, ac Gratia. Inseparabilis
 est amor eius, nec faciliùs eum dimittit,
 quem brachijs adstrinxerit semel, quàm
 sepulcra suos mortuos. *Neque enim ces-
 sabit, nisi compleuerit, quod locutus est.*

E 5

Ruth.

82 DE PRÆST. GRAT. DEI

Ruth. c. 3. Dixerat autem; *Ego te absque
ulla dubitatione suscipiam.* Parùm itaque
dixit apud *Isaiam c. 49.* Si mulier obli-
uiscatur infantem suum, *ego tamen non
obliuiscar tui.* Parùm est semper memi-
nisse: totus est in eo, totumque in sinu
gerit, & arctissimè complectitur eodem
nexu, quo *Vnigenitum suum*: scilicet,
Spiritu Sancto. Infociabilis quoque est
amor eius; quia non magis patitur so-
cium, quàm validus ignis, omnia cou-
sumens, & in se conuertens, vt ipse sit
solus. Ita *S. Gertrudi* fassus est ipse, in
ea se totum acquiescere, propter Cha-
ritatem & Gratiam, quam in ea posue-
rat. Ita & *S. Teresæ*, se totum esse ipsius.
O verè lampades, seu prunæ (ita est in
Hebræo) ignitæ, & accensæ flammis
Dei; hoc est, maximis! Denique est &
Infatiabilis amor. Affluant aquæ; ablu-
met: irruant flumina; deuorabit im-
manis ardor amoris diuini: & cùm tri-
ginta tribus annis exhauferit omnia, in
media dolorum abyssu clamat, *Simo.*
Eâdem siti cogente descendens ad in-
feros,

feros, ipsa montium fundamenta combussit, aurū illic purissimū excoquens: & mox regressus in cælum, ignem misit in omnem terram: & quid vult, nisi vt accendatur? Hoc totum incendium sola Gratia fecit. Non satiatur etiam Deus benefaciendo, & ornando; quia non diligendo. Nos autem quid?

III. *Emulor enim vos Dei emulatione. 2. Cor. 11.* Quænam est illa Dei æmulatio, qua se vri dicit Apostolus? *Ego sum Dominus Deus tuus, fortis zelotes:* inquit *Exod. 20.* Zelus est amor incensus, quo mouetur amans contra ea, quæ nocent amato; & impetus, quo fertur in ea, quæ impediunt assecutionem eius, quod amatur, aut oblectationem. Hoc zelo Deus amat animas Gratiaæ compotes: nec mediocri tantūm zelo; quia non æmulator solūm, sed vt in *Deuter. c. 4.* dicitur, Deus æmulator, seu fortis zelotes est. Eum zelum animarum S. Gregorius *hom. 12. in Exerb.* significari docet sartagine ferreâ: quia zelus cor amantium frigit & coquit.

Ita sibi accidisse Dominus clamat in
Psal. 101. Ossa mea sicut in fruxorio con-
frixa sunt. Hæc fuit illa Simila, quam
 Pater æternus in sartagine oleo miseri-
 cordiæ conspersam frigi, & offerri sibi
 calidam voluit in odorem suauissi-
 mum; ac denique totam in ara crema-
 ri. *Leuit. 6.* Quod in Passione Domini
 accuratè impletum est, & impletur
 etiamnum. Sed in imagine Filij, quid
 corde suo diuino agatur, adumbravit
 Pater. Neque enim potuit esse maior
 zelus in humano corde Christi, quàm
 ardeat in infinito pectore Dei Patris.
 O quanto zelo fertur in ea, quæ offi-
 ciunt Gratiæ, quæque perfectam eius
 assecutionem, & fructum impediunt!
 Ô quantum cupit pienè frui anima no-
 stra! Et tu, homo, ad ista quid dicis?
 quid agis? an non par est, cum forti
 Machabæo, te adhuc spirantem torreti
 in sartagine æmulationis, non iam dico
 gloriæ Dei, sic te amantis; sed tuæ ipsius:
 vt omnia, quæ Gratiæ Dei contraria
 sunt; quæ ipsius consecutionem, & in-
 cre-

CONSIDERATIO XIII. 85

crementa impediunt; quæ fructum & oblectationem, quam Deus ex te capit, absumas & concremes? *Zelanti*, inquit *Psalmes 72. super iniquos, pacem peccatorum videns.* Tanta sunt, quæ impediunt amorem Dei, quæ Gratiâ adimunt hominibus; & illi pacem habent? non apprehendunt arma & scutum? non undique conuocant auxilia? non mouent omnia, vt inimicos suos debellent? Inimici hominis domestici eius, sensus & appetitus eius.

CONSIDERATIO XIII.

Amicos Dei fieri per Gratiâ.

I. **I**n finitus est thesaurus hominibus; quo qui vsi sunt, participes facti sunt amicitia Dei. *Sap. 7.* Non exigua gratia videbatur Ionathæ, cum rex Alexander, missâ ei purpurâ & coronâ aureâ, constituit, vt amicus regis vocaretur. *1. Mach. 10.* rursûmque Antiochus, filius eiusdem, id illi confirmauit,

E 7

datâ